

Az átalakuló plasztikusság

strukturális folyamat, nem struktúrák állapota,
szakaszos vagy folyamatos strukturális változás,
felépülő és lebomló többdimenziós folyamat,
a strukturális dimenziók áthatása.

A dimenziók áthatásait megvalósító kompozíciós elv a változások hangsúlyozásából fakadó visszafordíthatatlan és átalakuló (irreverzibilis és transzmutációs) folyamat.

A vonal felületté szeretne válni, a kétdimenziós háromdimenzióssá, a kör hengerré, a négyzet kockává, a tömeg térré, a passzív aktívvá, az egyszerű összetetté, a nyugodt nyugtalanná, a lassú gyorsulóvá, a szétagolt összeszervezetté, a különleges az általános absztrakciójává, az egyértelmű többértelművé, a módosuló átalakulóvá.

A közeg a programozott esztétikai tér.

A koordináló definíciók határozzák meg a tiszta közegek szerkezetét. Az átalakuló plasztikusság viszonylatai nem a természetes, nem a természetben megtalálható viszonyok leképzései, hanem mesterséges, azaz logikai-matematikai viszonyok. A képi tér hagyományos értelemben vett felépítése aktualitását veszítette.

A strukturális folyamatok sebessége a programozott közegek felépítettségétől függ. Az elemekben minden pillanatban egyidejűleg van jelen a stabilizálódás és az átalakulás iránti vágy. Az átalakulás iránti vágy azonban mindig legyőzi a megállapodásra való hajlamot. A kétdimenziós háromdimenzióssá szeretne válni: elkezdem kétdimenziósan a szubsztrátumot, majd háromdimenziósan folytatom tovább...

Az átalakuló plasztikusság előnyben részesíti az okozati elváltozásokból fakadó összefüggéseket: ezek dinamikusak és sztochasztikusak lehetnek. A dimenziók átalakulásai a közegek és az idő koordinátáinak függvénye. Egy bizonyos folyamat sohasem véges, csak annak megvalósított szakasza lehet véges: elméletileg lehetővé vált a végtelen kompozíció is.

A plasztika vagy a rajz (mindkettőt szubsztrátumnak, az információ adathordozóinak nevezem) egy strukturális folyamat része, és e folyamat láthatóvá tétele a plasztika vagy a rajz környezetétől is függhet.

Az átalakuló plasztikusság magában rejt egy axiomatikus szintézisre való törekvést. Az esztétikai térben megjelenő vizuális formaalkotás matematikai szabályok alkalmazásával, axiómák és definíciók segítségével új elemekhez és új viszonylatokhoz szeretne eljutni.

Megkísérli azokat a lehetőségeket kibontakoztatni, amelyeket a geometriai és topológiai terek mint potenciák magukban rejtnek. Egy mesterséges nyelvezet megszerkesztése és programozása a célja, amely megteremti az invarianciahatárokat átlépő formakategóriák, formaelemek és viszonylatok szintézisét, illetve integrációját.

A struktúrák elemei a definiált struktúrában elfoglalt pozíciótól és funkciótól függő időelemek.

A folyamatok formációi viszont minden pillanatban a struktúrákhoz járuló belső és külső tulajdonságokból fakadó és összegződő erők megjelenésének következményei.

A tapasztalati gondolkodást felváltotta a matematikai esztétikai kalkuláció módszere.
A művész arányalkotóvá vált. Közege az esztétikai tér, amely számára tapasztalatilag mint természetes közeg nem adott, hanem saját maga által választott és programozott. Ebben a választott és definiált esztétikai térben alakítja, formálja az arányalkotó a szubsztrátumokat.
A programozott esztétikai összefüggések ezért optimális tisztaságban valósulhatnak meg.

Stuttgart, 1969.

német nyelvű közlés:
Operationen, Museum Fridericianum, Kassel, 1969., katalógus